

'In het oog van de storm is het (wind-)stil'

Vanmiddag besloot ik 'even' een blokje om te gaan. De wind duwde me in de richting van het meer. Ik volgde mijn gevoel. Heerlijk die harde stormwind in mijn rug. Tot mijn gedachten het gingen overnemen: 'Is het wel verstandig om juist nu er hele harde wind is voorspeld nog te gaan?' 'Ik moet wel tegen de wind in terug' 'Mijn man weet van niks en ik kan hem niet bellen, want mijn mobiel ligt nog thuis' 'Ik kan niemand bellen als ik in nood kom'.

Eenmaal op de terugweg had ik inderdaad flink wind tegen. De wind gierde door de masten van de zeilschepen, waar het water tegen aan klotste en die wild heen en weer schommelen. Ik moest kracht zetten om stappen vooruit te kunnen zetten. Uiteindelijk kon ik ruim voor het hoogtepunt van de storm thuis op de bank neerploffen.

Soms heb je in je leven wind mee, soms wind tegen. Soms stormt het. Het is juist in die stormachtige periodes in je leven dat je jezelf het beste leert kennen. Midden in de storm is het moeilijk staande te blijven en zou je wensen dat het ophield met waaien. Vaak zie je pas achteraf wat de storm je heeft gebracht. Dat je weer een stukje bent gegroeid als mens. Een stukje dichterbij wie jij in wezen bent. Bij jouw kern, jouw waarheid, jouw essentie. Waar het stil is, waar het goed is.